

den meester bezielde, hem naar het hanteeren van de etsnaald kunnen voeren, ware het niet dat een waarschuwing van Rochussen „wanneer men met etsen begon, men deed niet anders meer”, den kunstenaar (hoewel R.'s voorbeeld zijn bewering logenstrafte), den moed benam er mee te beginnen, waar het immers van het schilderen moest komen.

Stond zijn werk langen tijd geïsoleerd door zijn beschaving, door den adel van zijn teekening, zelfs toen de Hagenaars als grafici naar voren traden en echtheid brachten waar veel valsche schijn was, bleef het zich onderscheiden door den voornamen zin voor vormvleinding, die van hun impressionistische zienswijze het volstrekke tegendeel was. Pas bij het volgend geslacht, aan welks vorming Allebé een zoo belangrijk aandeel had, het geslacht, welks idealen, ontdaan van het academisch cachet, ook nu nog volle leefkracht hebben, vindt zijn kunst ongezocht de aansluiting, die tot dan niet was gevonden. Zoo is de meester, verleden en heden verbindend, laatst overblijvende van een voorbijgegaan kunstleven en tegelijk wegbereider van een nieuw, wien daarenboven het zeldzaam voorrecht te beurt valt, dat hij, kunstrichting op kunstrichting overlevend, die elk als een stormvloed het voorafgaande schenen te kunnen wegvagen, het mag beleven, dat de tijd, in een hernieuwd en zuiverder begrip van zijn beginselen, het beste van zijn werk klassiek verklaart.

